

kunnet tiltræde og foreslaar, at den udgaar (Ændringsforslag Nr. 8). Samme Ændringsforslag sletter den Undtagelsesstilling, der hidtil har været overfor Pensionister.

Med Ændringsforslagene Nr. 9 og 10 ordnes Forholdene vedrørende Optagelse i Alderdomshjemmene, og Lovforslagets Bestemmelse om under ganske særlige Omstændigheder at kunne optage paa Hjemmene andre Personer end Aldersrentenydere imødekommes, mod at disse betaler de for Hjemmene approberede Takster.

Da man fra Flertallets Side ikke ønsker, at de, der nu oppebærer Understøttelse, skal have denne forringet ved den i Skalaen foreslaaede Graduering stilles Ændringsforslaget Nr. 12.

Ændringsforslag Nr. 11 er redaktionelt.

Et *Mindretal* (Martin Hansen, Hede-gaard, Kragh og Lauritz Laursen) stiller Ændringsforslag Nr. 2.

Ved dette Forslag anviser Mindretallet en Vej til at forhøje Aldersrenten for dem, der ikke har nogen eller kun meget ringe Indkomst og Formue, saaledes at samtidig Renten formindskes, eventuelt ophører for dem, der i Aldersrentelovens Forstand har betydelig Indkomst eller Formue, hvorved samtidig Tallet af Aldersrentenydere formindskes.

Mindretallet maa baade af principielle og ganske særligt af finansielle Hensyn bestemt vende sig mod Lovforslaget, som det er forelagt.

Men ogsaa Flertallets Forsøg paa en Løsning anser Mindretallet for principielt uheldigt og finansielt uoverkommeligt.

Mindretallets Forudsætning for Ændringsforslagets Fremsættelse er, at hermed skulde aarligt tilbagevendende Lovforslag om Brændselshjælp til Aldersrentenydere bortfalde. Af principielle — men ogsaa af finansielle — Grunde finder Mindretallet Lovforslagets § 3, 3die Stykke, om 5-aarige Stigninger af Aldersrenten fra det 70de til det 80de Aar uheldig. Ved en Forhøjelse

af Ydelserne til de mindst bemidlede eller arbejdsduelige, som af Mindretallet foreslaaet, vil et Forslag som det nævnte formentlig være absolut overflødiggjort.

At give Adgang til Alderdomshjemmene for Personer, der paa Grund af for stor Indkomst eller Formue ikke kan blive Aldersrentenydere, men som lever under personligt vanskelige Forhold maa Mindretallet bestemt fraraade. Man optager her en ny social Opgave til Løsning, som vel begynder i det smaa, men kan vokse sig stor. Vor sociale Lovgivnings Historie er rig paa Eksempler herpaa.

Ved sit Ændringsforslag tilsigter Mindretallet ikke blot at imødekomme en Opfattelse, der næres i ret vide Kredse paa Grundlag af den ved Aldersrentelovens Gennemførelse indvundne Erfaring, men ogsaa at skabe Ro om Arbejdet med denne Lov, hvilket efter Mindretallets Mening er saare ønskeligt.

Nøje Viden om Ændringsforslagets finansielle Virkning har Mindretallet ikke kunnet skaffe sig, bl. a. fordi der ikke har været fornøden Tid dertil; men ogsaa fordi der endnu neppe er tilvejebragt et tilstrækkeligt omfattende Erfaringsmateriale at bygge en saadan Undersøgelse paa. Af særlig Betydning for det finansielle Resultat vil det være, om den ved Ændringsforslaget tilsigtede Begrænsning af de mere velsituerede Aldersrentenyderes Tal kan gennemføres straks. Juridisk er der neppe noget til Hinder derfor; man henstiller dette Spørgsmaal til Ministeriets Overvejelse.

Forudsat at en saadan Begrænsning straks finder Sted, har Mindretallet Grund til at antage, at Ændringsforslagets Vedtagelse kun vil forøge den aarlige Aldersrenteudgift med et i Forhold til denne ganske ringe Beløb.

Skulde paa Grund af det fremrykkede Tidspunkt Lovforslaget ikke blive færdigbehandlet i indeværende Rigsdagssamling, opfordrer Mindretallet Ministeriet til at lade foretage en nærmere Undersøgelse, end Tiden og Forholdene nu har tilladt, af de Principper, hvorpaa Ændringsforslaget